

Arrest

nr. 202 455 van 16 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juli 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. JOUNDI, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te S. op [...]1987.

Op 7 juni 2017 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in.

Uit het Eurodac-verslag van 7 juni 2017 blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker genomen werden te Ljubljana (Slovenië) op 12 mei 2017.

Op 7 juni 2017 hoorde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna verkort de gemachtigde) verzoeker in het licht van de

Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III - verordening).

Op 12 juni 2017 richtte de gemachtigde een terugnameverzoek aan de Sloveense autoriteiten op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III - verordening.

Op 15 juni 2017 stemden de Sloveense autoriteiten in met het terugnameverzoek op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III - verordening.

Op 11 juli 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : J.

voornaam : W.

geboortedatum : [...]1987

geboorteplaats : S.

nationaliteit : Afghanistan

Alias: J., W., geboren op [...]1997, Afghanistan; J., W., geboren op [...]1990, Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Slovenië toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3 j° 18b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die Afgaans staatsburger van Pashtoun afkomst verklaart te zijn, werd op 31.05.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 07.06.2017 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 12.05.2017 in Slovenië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 07.06.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij ongeveer 10 maanden geleden vertrokken te zijn vanuit Afghanistan en stelde hij eerst per auto en te voet naar Iran te zijn gereisd waar hij ongeveer 7 dagen bij de smokkelaar te Teheran (IRN) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per auto en te voet verder door naar Turkije waar hij enkele dagen bij de smokkelaar te Van (TUR) verbleef alsook ongeveer 5 maanden te Istanbul (TUR). Vervolgens reisde betrokkene per auto verder door naar Servië met een transit via verscheidene voor hem onbekende landen. Betrokkene verklaarde meer dan 4 maanden in Servië te Belgrado (SRB) te hebben verbleven alvorens per auto verder door te reizen naar Slovenië met een transit via Kroatië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 12.05.2017 asiel vroeg in Slovenië. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Slovenië maar hij verklaarde dat dit enkel ter controle gebeurde en hij ontkende asiel te hebben gevraagd in Slovenië. Hij verklaarde ongeveer 24 uur in Slovenië te hebben verblijven bij de politie alvorens per auto verder door te reizen naar Frankrijk met een transit via Italië. Betrokkene verklaarde in Frankrijk 1 nacht in een treinstation op een voor hem onbekende plaats te hebben verbleven alvorens per trein verder door te reizen naar België. Betrokkene vroeg asiel in België op 07.06.2017.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat dit aan hem werd aangeraden door een vriend die stelde dat België een goed land is. Betreffende een overdracht naar Slovenië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene bezwaar te hebben omdat hij niets van Slovenië kent en omdat het zijn doel was om naar België te komen en niet naar Slovenië. Verder stelde hij wel goed behandeld te zijn geweest in Slovenië.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 12.06.2017 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Sloveense waarna de zij op 15.06.2017 instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot in België asiel te vragen omdat dit door hem werd aangeraden door een vriend van hem en stelde hij verder ook bezwaar te hebben tegen een overdracht naar Slovenië omdat hij niets van Slovenië kent en omdat het zijn doel niet was om naar Slovenië te komen. We merken op dat bovenstaande verklaringen geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de Sloveense autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die werd vastgesteld aan de hand van het feit dat betrokkene reeds eerder asiel vroeg in Slovenië. Bovenstaande verklaringen vallen dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Betreffende de registratie van zijn vingerafdrukken in Slovenië stelde betrokkene dat hij geen asiel vroeg in Slovenië en dat zijn vingerafdrukken enkel ter controle geregistreerd werden in Slovenië. Desbetreffend merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk een EUODAC-resultaat type 1 aantoonde waaruit we dienen af te leiden dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Slovenië. Daarnaast wordt het feit dat betrokkene effectief asiel vroeg in Slovenië ook bevestigd door de Sloveense autoriteiten via hun expliciet akkoord voor de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

Verder benadrukken we dat de Sloveense instanties met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt dat: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dan ook dat de door de betrokkene in Slovenië ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing. Bijgevolg zullen de Sloveense instanties, na overdracht van de betrokkene, het onderzoek van zijn asielaanvraag aanvangen of verder zetten indien de betrokkene dat wenst. De Sloveense instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

Verder benadrukken we ook dat de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 tevens ook impliceert dat de betrokkene gemachtigd zal zijn om in Slovenië te verblijven in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. In dit verband wensen we ook op te merken dat we desbetreffend niet in het bezit zijn van concrete aanwijzingen betreffende de omstandigheden van opvang of van behandeling in Slovenië die aantonen dat een overdracht van betrokkene aan Slovenië een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. Daarnaast maakte betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Slovenië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor in België goed behandeld te zijn geweest in Slovenië.

Verder merken we op dat Slovenië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Slovenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit impliceert ook dat Slovenië, net als België, asielaanvragen onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/83/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We verwijzen desbetreffend echter wel naar het feit dat het Sloveense parlement op 04.03.2016 de nieuwe wet inzake bescherming ("Zakon o mednarodni zasciti") goedkeurde. Deze wet kwam tot stand in het kader van de omzetting van de richtlijnen 2013/32/EU en 2013/33/EU en ontlokte kritiek bij Amnesty International (AI), dat vooral het gebruik laakte van de concepten "veilig land van herkomst", "eerste land van asiel" en "veilig derde land" ("AI, "Slovenia : new asylum legislation would violate the rights of refugees and asylum seekers", AI Index EUR 68/3580/2016, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Volgens AI wordt hiermee aan verzoekers voor bescherming, van wie wordt aangenomen dat ze van een veilig derde land komen, een individueel en inhoudelijk onderzoek onthouden. Hieromtrent merken we op dat er geen aanwijzingen zijn dat de bovenvermelde elementen in de nieuwe Sloveense wetgeving niet in overeenstemming zouden zijn met de bepalingen van Richtlijn 2013/32/EU ter zake. Verder wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Sloveense instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Slovenië kent onafhankelijke beroepsinstanties.

Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren, met uitzondering van enkele problemen aan zijn voet. Hieromtrent merken we op dat betrokkene tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten heeft aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene een overdracht aan Slovenië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slovenië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen

verkrijgen indien nodig. Tevens zullen de Sloveense autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand op de hoogte worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Sloveense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3 j° 18b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Sloveense autoriteiten”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat het niet ter discussie staat dat de Sloveense autoriteiten op 15 juni 2017 aangaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het internationale beschermingsverzoek van verzoeker en het terugnameverzoek van de gemachtigde inwilligden.

Artikel 29 van de Dublin III - verordening, bepaalt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Dublin III - verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III - verordening blijkt dat de termijn van zes maanden in principe was verstreken op 16 december 2017. Minstens is het onmiskenbaar dat de termijn van overdracht van zes maanden zoals deze in beginsel geldt, is verstreken zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden.

Naar aanleiding van de oproepingsbrief waarbij beide partijen werden uitgenodigd om, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep, heeft verweerder voorafgaand aan de terechtzitting nog bijkomende informatie overgemaakt. Hieruit blijkt dat de gemachtigde aan de Dublin unit van Slovenië op 11 oktober 2017 een schrijven heeft gericht waarin hij de Sloveense instanties meedeelt dat de overdrachtstermijn op grond van artikel 29.2 van de Dublin III - verordening moet verlengd worden tot 18 maanden omdat verzoeker ondergedoken zou zijn.

Ter zitting vond bijgevolg een tegensprekelijk debat plaats aangaande de rechtmatigheid van de verlenging van de overdrachtstermijn, hetgeen een feitelijke beoordeling impliceert.

De waarnemend voorzitter schorste de zitting van 29 maart 2018 teneinde de raadsvrouw die *loco* optreedt, de mogelijkheid te bieden contact op te nemen met de *dominus litis*. Na contactneming verstrekt de raadsvrouw ter zitting de toelichting dat verzoeker “*zeker niet ondergedoken is*”, maar dat

hij "her en der verblijft" en "nergens ingeschreven geraakt", zodat hij "geen adres kan doorgeven aan de gemachtigde."

De Raad merkt op dat de *ratio legis* van artikel 29 van de Dublin III - verordening is dat de lidstaat "zodra dat praktisch mogelijk is" de verzoekende partij overdraagt aan de verantwoordelijke lidstaat. Indien dit echter onmogelijk is door onderduiken, heeft de gemachtigde hiervoor 18 maanden. Uit de uiteenzetting blijkt dat verzoeker op geen enkele wijze een adres heeft bekend gemaakt aan de gemachtigde waardoor deze laatste in de praktische onmogelijkheid verkeert om verzoeker over te dragen aan Slovenië. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de gemachtigde rechtmatig de termijn kon verlengen naar 18 maanden.

Bijgevolg kan niet vastgesteld worden dat wegens het verstrijken van de termijn van zes maanden België van rechtswege de verantwoordelijke lidstaat zou geworden zijn en behoudt verzoeker aldus zijn belang bij onderhavig beroep.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de volgende beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing luidt oa. als volgt:

Betreffende de registratie van zijn (verzoeker s)vingerafdrukken in Slovenië stelde betrokkene dat hij geen asiel vroeg in Slovenië en dat zijn vingerafdrukken enkel ter controle geregistreerd werden in Slovenië. Desbetreffend merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk een EURODAC - resultaat type 1 aantoonde waaruit we dienen af te leiden dat betrokkene wel degelijk asiel aanvraag in Slovenië. Daarnaast wordt het feit dat betrokkene effectief asiel aanvraag in Slovenië ook bevestigd door de Sloveense autoriteiten via hun expliciet akkoord voor de terugname van betrokkene.

Verzoeker stelt geen asiel te hebben aangevraagd in Slovenië.

Zoals onder A. " FEITEN " vermeld, bevestigt verzoeker dat hij in Slovenië werd opgesloten in een politiecel en dat de vingerafdrukken bij vrijlating werden genomen door de politiebeambten – of minstens door personen waarvan verzoeker dacht dat het politiebeambten waren. Dat verzoeker er van uitging dat deze actie kaderde een politieonderzoek. Dat hij verplicht werd om mee te werken aan dit onderzoek om vrijgesteld te kunnen worden.

Dat er geen tolk aanwezig was bij dit onderzoek. Dat het nochtans een fundamenteel recht is van verzoeker om bij alle handelingen die hem aangaan bijstand te verkrijgen van een tolk die zijn moedertaal machtig is.

Dat daarbij geen Akte van asielaanvraag, ondertekend door verzoeker, voorligt, noch enig ander document waaruit de daadwerkelijke asielaanvraag van verzoeker blijkt.

Dat de Dienst Vreemdelingen Zaken, directie Asiel, enkel en alleen op basis van vermoedens aanneemt dat verzoeker asiel aanvraag in Slovenië; mn. de aanwezigheid van de vingerafdrukken in het Eurodac 1 - systeem en de omstandigheid dat Slovenië akkoord ging met de overname van verzoeker.

Dat deze vermoedens echter onvoldoende zijn om daadwerkelijk aan te tonen dat verzoeker asiel aanvraag in Slovenië.

Dat zoals gezegd een door verzoeker ondertekend document, waaruit zijn asielaanvraag blijkt, ontbreekt.

Dat de bewering van verzoeker dat hij geen asiel aanvraag in Slovenië waarachtig is.

Dat wegens afwezigheid van asielaanvraag in Slovenië er geen overdracht in het kader van de Dublin verordeningen, kon aangevraagd worden.

Dat de DVZ, directie asiel er zich eerst van had moeten vergewissen of er wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in Slovenië, alvorens de beslissing waartegen huidig beroep te nemen.

Dat zij het dossier onzorgvuldig behandelde door alleen op basis van vermoedens aan te nemen dat deze asielaanvraag bestaat.

Dat de betreden beslissing verder luidt als volgt :

We verwijzen desbetreffend echter wel naar het feit dat het Sloveense parlement op 04/03/2016 de nieuwe wet inzake bescherming goedkeurde. Deze wet kwam tot stand in kader van de omzetting van de richtlijnen 2013/32/EU en 2013/33/EU en ontlokte kritiek bij Amnesty International (AI) dat vooral het

gebruik maakte van de concepten "veilig land van herkomst" "eerste land van asiel" en "veilig derde land". Volgens AI wordt hiermee aan verzoekers voor bescherming, van wie wordt aangenomen dat ze van een veilig derde land komen, een individueel en inhoudelijk onderzoek onthouden. Hieromtrent merken we op dat er voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van oordeel mocht zijn dat een door de Sloveense instanties genomen beslissing in strijd is met art. 3 EVRM, het non-refoulement beginsel of ander verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het UHRM. Slovenië kent onafhankelijke beroepsinstanties.

Hiermede gaat de DVZ, cel asiel, volledig voorbij het negatieve rapport van AI over de behandeling van asielzoekers.

Op 26 januari 2017 stelde de waarnemer van AI voor de Balkan-landen mbt. de nieuwe wetsvoorstellen: "Rather than recognizing refugees and asylum seekers as people fleeing from the horrors of war and in need of protection, these amendments treat them as a threat to national security" –zie stuk 3

Verder stelt AI in haar landenrapport 2016/2017 duidelijk dat:

- de asielprocedures lang aanslepen, te wijten aan de beperkte capaciteit van de asielinstanties - in maart werd de Wet op de Internationale Bescherming gewijzigd door de invoering van versnelde procedures voor asielaanvragen aan de grens

- deze Wet heeft ook de materiële hulp van 288 euro afgeschaft tijdens de eerste maand volgend op de toekenning van de internationale bescherming.

- stuk 4

De wetwijziging van maart 2016 betekent volgens AI een serieuze stap achteruit voor de mensenrechten in Slovenië.

Men kan dan ook moeilijk volhouden dat er in Slovenië geen risico zou bestaan op behandeling in strijd van art. 3 EVRM.

Dat de bestreden beslissing verder gemotiveerd is alv volgt:

Conform de verordening 604/2013 is het aan de lidstaten om te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 EVRM en art. 4 van het EU - Handvest.

Het is niet aan verzoeker om dit bewijzen, zoals de DVZ in haar beslissing stelt "hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 EVRM of art. 4 EU-Handvest

Verzoeker heeft meegedeeld dat hij werd aangehouden en ondergebracht in een politiecel; Dit gebeurde zonder verhoor; zonder rechterlijk bevel.

Daarbij is verzoeker onvoldoende en waarschijnlijk zelfs helemaal niet vertrouwd met art. 3 EVRM en art. 4 EU-Handvest, zodat hij moeilijk kan aangeven wat een schending van de mensenrechten juist inhoudt. De bewijslast inzake ligt, bij de lidstaten en niet bij de asielzoeker.

Ook het HvJ oordeelde dat een Dublin - asieleroverdracht niet kan bij een reëel risico op schending van art. 4 EU - handvest. (Arrest 5^e kamer; 16 februari 2017 - Zaak C-578/16PPU)

"Zelfs wanneer er geen ernstige redenen zijn om het bestaan van systeemfouten aan te nemen in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen van de verantwoordelijke lidstaat voor de asielaanvraag kan de overdracht van de asielzoeker enkelgebeuren wanneer de overdracht niet leidt tot een reëel risico op een onmenselijke of veranderende behandeling.

Lidstaten en hun rechtsprekende instanties moeten, vooraleer over te gaan tot een overdracht, alle twijfel wegnemen (over de impact op de gezondheidstoestand.) en maatregelen nemen.

In casu ging de DVZ zeer onzorgvuldig te werk door een onvoldoende onderzoek te doen naar mogelijke tekortkomingen op art. 3 EVRM (art. 4 EU - Handvest) en door de bewijslast hiervoor bij verzoeker te leggen. Te meer nu uit de beslissing van DVZ volgt dat ze kennis had van het rapport van AI naar aanleiding van de vernoemde Sloveense wetwijzigingen in maart 2016; doch dit rapport naast zich neerlegde. De zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht zijn geschonden.

Het middel is gegrond."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari

2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

De in de artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3, (2) en 18, (1) b van de Dublin III -verordening. Verder gaat de gemachtigde uitgebreid in op de reisweg, de redenen die verzoeker in het Dublinverhoor heeft gegeven voor zijn wens om het beschermingsverzoek in België behandeld te zien, de gevolgde terugnameprocedure, de relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) en van het Hof van Justitie en de redenen waarom de gemachtigde van oordeel is dat een overdracht aan Slovenië geen reëel risico inhoudt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verder gaat de gemachtigde in op kritiek van Amnesty International op een Sloveense wetswijziging en op de aangehaalde problemen door verzoeker met zijn voet. De gemachtigde concludeert dat op grond van al die motieven er geen grond is voor de behandeling door België van het beschermingsverzoek op grond van artikel 17 van de Dublin III - verordening.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

In een eerste onderdeel van het middel acht verzoeker de gemachtigde onzorgvuldig door uit te gaan van het feit dat verzoeker een beschermingsverzoek indiende in Slovenië. Hij ontkent een beschermingsverzoek ingediend te hebben, stelt dat hiervan geen document voorligt en dat de gemachtigde zich enkel op een vermoeden heeft gebaseerd. Een ondertekend document, waaruit zijn beschermingsverzoek blijkt, ligt niet voor. Verzoeker meent dat omwille van het gebrek aan een beschermingsverzoek in Slovenië, geen overdracht in het kader van de Dublin III - verordening kon gevraagd worden. De gemachtigde had volgens verzoeker zich er eerst van moeten vergewissen of er een beschermingsverzoek is ingediend, alvorens de thans bestreden beslissing te nemen.

De Raad volgt de redenering van verzoeker niet. Ook al ligt thans geen ondertekend document voor waaruit blijkt dat verzoeker een beschermingsverzoek heeft ingediend in Slovenië, dan nog heeft de gemachtigde dienaangaande wel geschreven bewijzen die zwaarder wegen dan de loutere bewering van verzoeker dat hij geen beschermingsverzoek heeft ingediend. Het administratief dossier bevat een hit Eurodac van 7 juni 2017 met code SI15830. Volgens artikel 24, lid 4 *iuncto* artikel 9, lid 1 van de Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende

toepassing van de Dublin III - verordening en betreffende verzoeken van rechtshandhavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (de Eurodac-verordening) wijst "SI" op de kenletters van de lidstaat en het daaropvolgende cijfer "1" op een persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt. Bijgevolg vindt het standpunt van de gemachtigde, en van verweerder in de nota, dat verzoeker in Slovenië een beschermingsverzoek heeft ingediend, steun in deze EURODAC-hit. Bijkomend vermeldt de bestreden beslissing dat Slovenië de terugname heeft aangenomen op grond van artikel 18, 1 (b) van de Dublin III - verordening, hetgeen steun vindt in het administratief dossier. Uit deze bepaling blijkt dat Slovenië verzoeker uitdrukkelijk beschouwt als een verzoekers wiens verzoek in behandeling is. Dit wijst op een hangend beschermingsverzoek in Slovenië. Men kan dus bezwaarlijk voorhouden dat thans enkel "vermoedens" voorliggen. Uit het terugnameverzoek blijkt bovendien wel degelijk dat de gemachtigde zich de moeite heeft getroost zich ervan te vergewissen of er een beschermingsverzoek in Slovenië werd ingediend. Tot slot volgt de Raad verzoeker evenmin waar hij stelt dat indien hij geen beschermingsverzoek had ingediend in Slovenië, er geen overdracht in het kader van de Dublin III - verordening was mogelijk geweest. Er zijn andere scenario's die ook tot gevolg hebben dat een overdracht naar Slovenië mogelijk zou geweest zijn. Ook andere elementen kunnen immers aanleiding geven tot een verantwoordelijkheid van een lidstaat. Zo bv. indien er in hoofde van verzoeker sprake was van een illegale grensoverschrijding in Slovenië en vervolgens een beschermingsverzoek in België, was een overdracht mogelijk geweest op grond van artikel 13 van de verordening.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op grond van dit betoog blijkt niet.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het

bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III - verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III - verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde zowel heeft gemotiveerd aangaande de algemene situatie in Slovenië voor verzoekers van internationale bescherming als met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoeker op basis van de elementen die hij in zijn Dublingehoor heeft aangereikt.

Verzoeker is van oordeel dat de gemachtigde volledig voorbij is gegaan aan een negatief rapport van Amnesty International. Een waarnemer van deze organisatie stelde immers aangaande nieuwe wetsvoorstellen dat deze asielzoekers behandelen als een gevaar voor de nationale veiligheid in plaats van als mensen die de gruwelen van de oorlog ontvluchten en nood hebben aan bescherming. In het landenrapport van Amnesty International van 2016/2017 wordt onder meer gewezen op lang aanslepende asielprocedures, een invoering van een versnelde procedure aan de grens en het afschaffen van de materiële hulp de eerste maand volgend op de toekenning van internationale bescherming. Hieruit zou voortvloeien dat men moeilijk kan volhouden dat er in Slovenië geen risico zou bestaan op een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vooreerst vast dat de gemachtigde niet volledig voorbij is gegaan aan het negatieve rapport van Amnesty International over de wetswijzigingen, nu hij er juist uitdrukkelijk naar verwijst in de bestreden beslissing. Overigens deelt de Raad het standpunt van verzoeker niet dat het loutere feit dat een procedure voor internationale bescherming kan aanslepen, of dat maatregelen in de vorm van wetswijzigingen worden genomen om hieraan tegemoet te komen en te voorzien in onder meer een versnelde procedure aan de grens, op zich reeds aanleiding geven tot de vereiste hardheid vooraleer men kan spreken van een reëel risico op foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling. Integendeel, de gemachtigde wijst er in de bestreden beslissing op dat de wetswijziging het gevolg is van een omzetting van de richtlijnen 2013/32/EU en 2013/33/EU. Onder meer in Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking - procedurerichtlijn) blijkt uit de artikelen 31,8 en 43 dat een versnelde procedure aan de grens mogelijk is in bepaalde omstandigheden. Ook het feit dat geen financiële steun wordt gegeven de eerste maand volgend op de toekenning van internationale bescherming is op zich niet voldoende om aan te nemen dat er een reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM. Er is immers vooralsnog geen uitsluitel over de vraag of verzoeker internationale bescherming moet toegekend worden, onderzoek dat aan de Sloveense autoriteiten toekomt, en vervolgens blijkt ook niet of eventuele andere vormen van hulp worden voorzien die eerste maand na toekenning van een eventuele beschermingsstatus.

In een volgend onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat uit de Dublin III - verordening blijkt dat het aan de lidstaten is om te onderzoeken of een overdracht kan leiden tot een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hij is van oordeel dat de gemachtigde verkeerdelijk formuleert dat het hem toekomt om aannemelijk te maken, op basis van concrete feiten en omstandigheden, dat een overdracht aan Slovenië een schending kan zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker wijst erop dat hij wel concrete elementen heeft aangehaald, zoals het feit dat hij werd aangehouden en ondergebracht in een politiecel, zonder verhoor, noch rechterlijk bevel. Nu verzoeker niet vertrouwd is met de artikelen 3 van het EVRM of 4 van het Handvest, kan hij niet aangeven wat een schending van de mensenrechten inhoudt. Volgens verzoeker ligt de bewijslast dienaangaande bij de lidstaten en niet bij de verzoeker tot internationale bescherming. De gemachtigde zou bijgevolg onzorgvuldig te werk zijn gegaan, door de bewijslast verkeerdelijk bij verzoeker te leggen en door het rapport van Amnesty International naast zich neer te leggen.

Wat betreft het rapport van Amnesty International kan de Raad volstaan met een verwijzing naar wat *supra* is uiteengezet. Er blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk is ingegaan op de wetswijzigingen die Amnesty International kritisch heeft omschreven.

Eveneens zoals *supra* is uiteengezet, is de Raad van oordeel, in lijn met de rechtspraak van het EHRM, dat de bewijslast gedeeld is. In dossiers die betrekking hebben op de toepassing van de Dublin III - verordening, bestaat er immers een weerlegbaar vermoeden dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement eerbiedigen (interstatelijk vertrouwensbeginsel zoals blijkt uit onder meer overwegingen 3 en 32 van de Dublin III - verordening). Bijgevolg houdt dit niet in dat een verzoeker van internationale bescherming juridische kennis behoeft en letterlijk moet verwijzen naar een geschonden hogere rechtsnorm, zoals verzoeker aanvoert, maar wel dat het in eerste instantie aan hem toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. Dit ontslaat tegelijk de gemachtigde niet van een plicht tot zorgvuldig onderzoek van de elementen waarvan hij kennis heeft of had moeten hebben. Enkel in een context waarin de ernstige tekortkomingen in een lidstaat van algemene bekendheid zijn, is de bewijslast van de verzoeker sterk verminderd. Thans kan niet aangenomen worden dat het van algemene bekendheid is dat de situatie voor verzoekers van internationale bescherming in Slovenië ernstige problemen stelt in het licht van artikel 3 van het EVRM, zodat in geen geval kan aangenomen worden, zoals verzoeker beweert, dat de bewijslast volledig bij de gemachtigde zou liggen. Waar verzoeker verwijst naar het arrest C.K. van 16 februari 2017 van het Hof van Justitie blijkt hieruit in hoofdzaak dat de draagwijdte van de bescherming van artikel 4 van het Handvest niet beperkt is tot bescherming tegen systeemfouten inzake de asielprocedure of opvangprocedure van verzoekers van internationale bescherming, maar ook dat elementen eigen aan de individuele persoon moeten onderzocht worden door de lidstaat omdat ook die persoonlijke elementen aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 4 van het Handvest bij de overdracht. Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel niet de gehele bewijslast bij de lidstaat gelegd. Het komt nog steeds aan de verzoeker toe elementen aan te brengen, zoals bv. in de voormelde zaak CK aangaande de gezondheidstoestand. In het verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij werd aangehouden en ondergebracht in een politiecel. Dit

zou zonder verhoor of rechterlijk bevel gebeurd zijn. De Raad vindt in het gehoorverslag enkel terug dat verzoeker werd aangehouden door de politie om zijn vingerafdrukken te nemen. Verder stelde verzoeker uitdrukkelijk dat hij naar België is gekomen omdat een vriend van hem dit had aangeraden, niet vanwege enig probleem. Verzoeker stelt immers uitdrukkelijk goed behandeld te zijn geweest in Slovenië. Wat betreft zijn gezondheidstoestand heeft verzoeker wel gewezen op problemen met zijn voet. Hij heeft hier echter, blijkens het administratief dossier, geen attest van voor gelegd, zoals correct gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Er blijkt niet dat de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld, of dat hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. De gemachtigde heeft de beslissing op zorgvuldige wijze voorbereid, er blijkt niet dat hij geen rekening heeft gehouden met dienstige stukken of met informatie waarvan hij kon geacht worden weet te hebben. Er blijkt evenmin een kennelijke wanverhouding tussen de motieven en het dispositief van de beslissing.

De gemachtigde kon dan ook op redelijke wijze concluderen dat er geen grond is om toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin III - verordening.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet. Evenmin blijkt een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het middel is ongegrond.

Waar verzoeker *in fine* nog vraagt “*beroep te doen op de discretionaire clause van art. 17, lid 1 van de Dublin II (sic) – verordening en om hem niet over te dragen aan Slovenië, doch om zijn asielaanvraag in België te behandelen*” stipt de Raad aan dat zijn bevoegdheid in deze beperkt is tot een wettigheidscontrole conform artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij kan zich bijgevolg niet in de plaats stellen van de gemachtigde en zelf toepassing maken van artikel 17 van de Dublin III - verordening, noch opleggen aan de gemachtigde dat hij toepassing zou maken van die bepaling.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES

